

Глумица посебног сензибилитета

Варја Ђукић је у посљедњих неколико година играла улоге у представама као што су „Принцеза Ксенија“, „Бановић Страхинија“, „Парти тајм“, „Нора“, које су њој мноштво поставиле позоришне стандарде

Варја Ђукић је за улогу у представи „Нора“, режисера Бранислава Мићуновића, добила прошлогодишњу Годишњу награду Црногорског народног позоришта. Госпођу Ђукић имали смо прилике посљедњих година да гледамо у представама као што су „Принцеза Ксенија“, „Бановић Страхинија“, „Парти тајм“, које су по многим поставиле стандарде у позоришном животу на овим просторима.

Варја Ђукић, рођена у Загребу, школовала се у Подгорици, припада оној генерацији средњошколаца који су Шувареву реформу први искусили и прекинули традицију класичне гимназије. Факултет драмских умјетности завршила је у Београду, гдје је била запослена као асистент. Већ за свој дипломски рад, „Ово је смак света“, добила је награду. Шира ондашња југословенска филмска публика упознала је у филму „Вариола вера“ у коме је играла младу болничарку, а партнер јој је био Раде Шербеџија.

Памте се њене улоге у представама: „Мара Сад“, „Клаустрофобична комедија“, „Жак или покорност“, „Марио и Мађионичар“, „Хасанагиница“, „Весна Парун-Парун Весна“, „Под мушким кишобраном“, „Летовање“, „Јерма“, „Теби из јучерашње“ о чувеној руској пјесникињи Марини Цветајевој. Аутор је и књиге „Позоришни гето“.

О улози позоришта на раскршћу вјекова и његовој будућности Варја Ђукић каже: „Кажу да су европски театар у великој кризи, да више немају абоненте, дакле сталне гледаоце се унапријед преплаћују на све јере и представе, да су визуелни театар лакше сварљиви од театра, да

је индустрија забаве глобална катастрофа за театре, да театри све више траже начин да се домогну публике, да катаризичне, велике теме не занимају младе људе, да је театарска илузија недовољно јака да стане уз раме са духом виртуелне глади, да су људи све више уплашени једни од других, упрегнути у савршене системе који откуцавају сваку секунду радног дана... Позориште је толико старо да ће и остати. Свака га цивилизација тражи колико јој треба. Све је то, чак и до доле, којима би могли ових дана да призивамо струју улицама мрачних градова насеља и села, све је

ВАРЈА ЂУКИЋ У ПРЕСТАВИ „ТЕБИ ИЗ ЈУЧЕРАШЊЕ“

позориште. Мисли ли неко од нас што знамо свашта што смо видјели, да је сцена, кутија коју су Италијани смислили, такорећи салонска фотеља са спеном-екраном испред ње, да је то

углавном то-позориште. Није. То је савршена заблуда и провинцијска предрасуда. Одавно је позориште потреба комуницирања са духовима предака, са луховима савременика, са небом, са

природом, са људима, са самим собом“, истиче Варја Ђукић.

Глумица, писац, Варја Ђукић је и појртвована мајка Михаила и Јакова. **Б. Нововић**